

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ

(Ένα περίεργο άρθρο του Γάλλου Δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ, για το ρόλο που έπαιξε η τύχη στη ζωή των ηθοποιών του κινηματογράφου)

ΣΦΑΛΩΣ ο κινηματογράφος είνε ένα ξεχωριστό βασίλειο με δικές του άρχες, δικές του αξίες και δική του ζωή, μια φαντασμαγορική ζωή πολυτελείας και σπατάλης.

Οι ηθοποιοί του δεν γεννιούνται, αλλά γίνονται!

Με ποιά τρόπο; Μ' όποιο τρόπο θέλει κανείς. Γίνεται ηθοποιός της θόνης χάρις σε μία ξαφνική ευνοία της τύχης, όπως ένας πού άποφασίζει να παίξει στη ρουλέττα και κερδίζει μια δολοκλήρη περιουσία.

«Όποιον «άστερα» κι' αν ρωτήσετε, θα σάς απαντήσει με αφέλεια: «Δέν ξέρω πώς έγινα ηθοποιός του κινηματογράφου. Είχα φαίνεται τύχη! Σήμερα πρέπει νάχης τύχη! Το ταλέντο δέν λογαριάζεται και τόσο!»

«Αν ρίξη τώρα κανείς μια ματιά στη ζωή των αστέρων, πριν γίνουν είδωλα της θόνης, θα δη με κατόπληξη ότι έχουν πάρα πολύ δικήν νά μη πιστεύουν σε τίποτ' άλλο, παρά μονάχα στην τύχη.»

Η Σουλθία Σίντνεϋ, παραδείγματος χάριν, ήταν άνθρωπική! Δέν πουλούσε θέατρα λουλούδια στους δρόμους, αλλά ήταν μια κομψή και χαριτωμένη υπάλληλος ενός ανθρωπώλειου του Λος Άντζελες, όταν γνωρίσε μια μέρα τυχαίως τόν περιφημο σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ Κιγκ Βιντόρ.

Ο Κιγκ Βιντόρ είχε δη στή θίτρινά του ανθρωπώλειο ένα μπουκέτο από υπέροχα κόκκινα τριαντάφυλλα, που του άρεσαν τόσο πολύ, ώστε θέλησε άμέσως νά τά στείλη σε μια τρυφερή φιλενάδα του που έφραγε εκείνη τη μέρα για τά νησιά των Χαβάι. Δέν μπορεί όμως νά φαντασθή κανείς την κατόπληξη του, όστι είδε σε λίγο την χαριτωμένη υπάλληλο του ανθρωπώλειου νά κρατάει στην άγκαλιά της εκείνα τά υπέροχα τριαντάφυλλα, που τά είχε πάρει από τη θίτρινά. Ο Κιγκ Βιντόρ κατάλαβε άμέσως, ότι αυτή η άγνωστη νέα θα μπορούσε νά κινή άίτιφες «έμφανίσεις» στην θόνη και χωρίς πολλές διατυπώσεις την κάλεσε την άλλη μέρα στο Χόλλυγουντ.

Η Σουλθία Σίντνεϋ τότε παρήκτο τώ ανθρωπώλειο κι' άρχισε νά κινή τά πρώτα βήματα στον κινηματογράφο.

—«Αν δέν περνούσε εκείνη τη μέρα από τώ μικρό ανθρωπώλειο του Λος Άντζελες ο Κιγκ Βιντόρ, είμαι θέβαιη, μάς λέει η ίδια, ότι θα έμενα ανθρωπώλις σ' όλη μου τη ζωή!»

Μιά άλλη θελκτική ηθοποιός της θόνης, η Κάτε φον Νάγκυ ήταν...δασκαλίτσα, πριν περάσει τά σούρα του μαγικού βασίλειου του κινηματογράφου.

«Ένα θράδου, στις διακοπές, θρισκόμουν στο Βερολίνο, άφηγείται η ίδια στην αυτοβιογραφία της, όταν έτυχε νά συναντήσω σ' ένα «Γκρίλ-ρούμ» τόν ηθοποιό της όπερέττας «Όττο Μίκκεν. Αυτό ήταν μια έξαιρετική τύχη για μένα γιατί ο νέος φίλος μου μ' έπεισε νά παρατήσω τώ δημοτικό σχολείο και τά μαθητούδια μου και νά βγω στο θέατρο. Μά και τότε θα έξακολουθούσα νά παίζω στην όπερέττα, αν δέν τύχαινε μια μέρα νά γνωρίσω έναν σκηνοθέτη της «Όφφα», ο όποιος μ' έπεισε νά παρατήσω και τη όπερέττα για τώ Νιουμπάμπελ-σπεργκ, (τώ Χόλλυγουντ της Γερμανίας). Κι' έτσι, από τη μια τύχη στην άλλη έγινα πρώτα ηθοποιός κι' ύστερα «άστερας» του κινηματογράφου!»

Η Ζανέτ Γκαϊόνος πάλι, η γλυκεία, η πιο σεμνή κι' η πιο ήσυχη από τις «θεντέτες» του

Χόλλυγουντ, ήταν παιδαγωγός στο σπίτι ενός βασιπυλούτου βιομηχάνου της Νέας Υόρκης, του Σάμουελ Γκάρνερ, ο όποιος σήμερα θεωρεί ως έξαιρετική τιμή μια πρόσκληση της Ζανέτ Γκαϊόνος στην πολυτελή είλλα της, στο Μπεθερλου Χίλλς.

—«Ήμουν μια σεμνή γκυοθερνάντα, διηγείται η ίδια, χωρίς πρελλά όνειρα και μεγάλες φιλοδοξίες. Η μόνη μου έπιθυμία ήταν νά βρω έναν καλό άνδρα και νά ζήσω ήσυχα κι' ευτυχισμένα, ως σύζυγος και ως καλή μητέρα. Δέν...φταίω εγώ, αν έγινα «άστερας». Έτσι τώ έβλεψε η τύχη. Μού άρεσε ο κινηματογράφος, μά ποτέ μου δέν συλλογίστηκα ότι θα μπορούσα νά γίνω κι' εγώ μια από τις «θεντέτες» της θόνης. Πώς έγινα τώρα «άστερας»; Μήπως έβρω; Ρωτήστε καλύτερα τόν μεγάλο σκηνοθέτη και πολύτιμο φίλο μου Σέσιλ τώ Μιλ. Λύτώς με «ανάκαλυψε», αυτός μ' έπεισε νά βγάλω την δαντελενια σκούφια της γκυοθερνάντας, κι' αυτός με λανασρε ως «άστερα» στο Χόλλυγουντ. «Όλα τ' άλλα ήρθαν μόνα τους. Θα έζέρετε, θέβαια, ότι όταν άρχισή ένα ώμορφο όνειρο, δέν τελειώνει ποτέ!»

Ποτέ; «Ε, όχι πάντα. Καμμιά φορά τελειώνει κάπως άποτομα και με τόν πιο τραγικό τόπο... Παράδειγμα: η Κλάρα Μπούου!

Και νά η ιστορία της:

Η «Άφροδίτη αυτή με τά ρούσα μαλλιά», πριν γίνει «άστερας» του κινηματογράφου, ήταν «άστερας» όπόπτιων νυχτερινών κέντρων. Έγινε δε γουρύτερα σ' αυτά τά καταγνώγια των γκαγκκετς, άφου πρώτα έπέγρασε από τά πιο άλυσόφασαλα έπαγγελμάτα. Η Κλάρα Μπούου λοιπόν, από 14 μέχρι 17 χρόνων, έργασθηκε διαδοχικά ως πωλήτρια σε διάφορα καταστήματα, ως «γκέρλ» βεστοιαριού σε μικρά θέατρα ως υπάλληλος σε διαφημιστικά γραφεία και τέλος ως «ταξί-γκέρλ» σε λασικά ντανσινγκ. Κατόπι, με την βοήθεια μερικών φίλων της, άρχισε νά σημειώνει πραγματικούς θριάμβους σε διάφορα νυχτερινά κέντρα, όπου και ανεκαλύφθη μια νύχτα από τόν Τσαρλί Ρόουσι, τόν βοηθό τού σκηνοθέτου Βάν Ντάουκ.

—Ο Τσαρλί έγινε φίλος μου μ' ένα ποτήρι σαμπάνια που μού προσέφερε εκείνη τη νύχτα, εξόμολογείται η ίδια η Κλάρα Μπούου στην «Ιστορία της ζωής μου». Στην αρχή δέν μου έκανε λόγο για τώ Χόλλυγουντ.

Γόν είχε θαμπώσει ο' άπιστευτο θαυμάιο τρέλλα μου, τώ γέλιο μου, τώ ανεξάντλητο κέφι μου. Μόνο δε ύστερ' από τρεις μέρες, όταν είχαμε γίνει πεια τρυφεροί φίλοι, μού πρότεινε:

—«Έρχεσαι μαζί μου στο Χόλλυγουντ; Έχει καλό «τζόμπ» (δουλειά) έκει πέρα. Θα παίξης στον κινηματογράφο.

«Έγώ τότε, δίχως νά έχω καμμιά προαίσθησι για τώ μέλλον, σήκωσα τούς ώμους μου άδιάφορα και τώ άπάντησα:

—«Έν τάξει!

»Κι' έτσι, ύστερ' από ένα μήνα τώ Χόλλυγουντ μ' έκανε πασίγνωστη στην Άμερική ως «ιό γκέρλ με τώ ίτ!»

Μά η ζωή της Κλάρας Μπούου, όπως έζέρωμε, δέν ήταν ένα άτελειώτο όνειρο. Τώ «Γκέρλ με τώ ίτ» έπαισε άσφαινα από τόν ουρανό της δόξας του, έξ άφορμής, ένος πολυκρότου σκανδάλου και κατέληξε σ' ένα φρενοκομείο. Σήμερα η Κλάρα Μπούου είναι πάλι καλά, μά έχει γάσει την παλαιά ατύχη της. Καμμιά έταφια δέν δέχεται νά την προσλάβη...

Μά δέν χρωστούν μόνο η γυναικές την κινηματογραφική «καρριέρα» τους στην τύχη. Κι' οι περισσότεροι ηθοποιοί της θόνης έγιναν «άστερες» δίχως νά τώ καταλάβουν.

Ο Ρικκάρντο Κορτέζ, παραδείγματος χάριν, ο μελαγχολικός γός, που έχει τόσες θαυμά-

Η Σουλθία Σίντνεϋ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η διάλυσις της Βουλής και ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Τὸ ὑπέρημα τῶν βουλευτῶν και ἡ ὄρνια ἀπάντησις τοῦ Γεωργίου. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς και ἡ εἰς ἄβυσσον τῆς ἀστυκῆς. Μία ἀμνηστία γεισιγραφικῆ τοῦ Μπαλῆ. Ὁ ὕμνος τῶν ἠθοποιῶν. Ἀνεκδοτα τοῦ Ἀπ. Μακρῆ. κτλ.

ΤΑΝ, στὰ 1905, παρητήθη ἡ κυβέρνηση τοῦ Ράλλη, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θέλησε νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν.

Τότε εἶπον βουλευταὶ, ἀπὸ τοὺς πρὸ καλοῦς φίλους τῆς παρατηθείσης κυβέρνησεως, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Σ. Τσιτσῆσαν, βουλευτὴν τότε Ἐβρουτιανῆς, καὶ τὸν μακαρίτη Γ. Γαϊμπῆζο, βουλευτὴν Φθιώτιδος, συνήλθον σ' ἕνα μέρος μυστικῶς καὶ ἀπόγραψαν προῶνολο, μετὰ τὸ ὅποιο ἔδωκαν τὴν ὑπόθεσιν νὰ ἐξορκίσουν δι' ἰστομηματος τὸν βασιλεῖα νὰ μὴ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν, γιὰτὶ «ἡ διάλυσις θα ἦταν καταστροφὴ τῆς χώρας», ὅπως ἔγραψαν, ἀλλὰ νὰ σηματοποιῖ τὴν ἀπὸ τὰ ἄλλα κόμματα. Ἐδῆσαν δὲ στὸ τέλος δι' ὁ εἰσοσι αὐτοὶ βουλευταὶ κείνη προθυμίαν νὰ ὑποστηρίξουν οἰανδήποτε κυβέρνησιν σχηματίσει τὸ Στέμμα.

Ὅταν ἔλαβε τὸ ἰσχυρισμὸν τὸν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, μειδῶντας τὸ ἀρνητικὸν τὸν λόγον μειδῶντα, τοὺς εἶπε : —Καὶ ποῦς σὰ εἶπε ὅτι θα διαλύσῃ τὴν Βουλὴν ; Δὲν θὰ τὴν διαλύσω. Θὰ τὴν ἀνοσηματίσω, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τῶν...ἐλλογῶν !..

Στὰ 1905 ἰδρύθηκε στὴν Ἀθήνα ἡ «Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς», τῆ ἀπρωτοβουλίας, προστασίας και...πρωτοστασίας, ὅπως ἔλεγε νὰ δηλώσει τῆς «Ἐθνικῆς Τραπεζῆς», τοῦ κ. Στεῖφ καὶ τοῦ μακαρίτου Ἰωάν. Εὐταξία. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ λεγόντοισαν γὰρ τῆς καὶ τὴν ἀντοχὴ τῆς Τραπεζῆς αὐτῆς, ὁ κ. Πωτῆ εἶπε τὸ ἔξης ὡμοίως σχετικῶς : —Ἀφοῦ στὰ 1905 ἔκτισαν τὴν Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς, στὰ 1906 θὰ κἀμῶνε τὴν Τραπεζα τῆς... δούσεως !..

Ὁ τότε μάλιστα γεισιγραφικὸς μακαρίτης Μ. Ἀθανασίου (Μία—Ἀθάνα), παρῶν ἀπὸ τὴν «Ἐμπρός» τὸ ἀνακινῶν τῆς «Ἐθνικῆς Τραπεζῆς», περὶ «πρωτοβουλίας, προστασίας και...πρωτοστασίας τῶν κ. κ. Στρεῖτ και Εὐταξίας», ἐδημοσίευσεν μὴ γεισιγραφικῶς, σὴν ἰστορία οἱ δὲ ἰδρυταὶ τῆς νέας Τραπεζῆς καθῶντοισαν βαρεῖς καὶ ἀκίνητοι σ' ἕνα κἀθισμα, τὸ ὅποιο, μὴ μακροῦντας νὰ βιασθῆν τὸ βῆμας τοῦς, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ σπῆσιν, μετὰ τῆς ἔξης λεξάντα : «Πρωτοβουλία, προστασία και...πρωτοστασία» !..

Ὅταν συνεστήθη ὁ Σύλλογος τῶν ἠθοποιῶν, πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ὁ Σοφίης, μὴ Πρωτογενεῖα, ἀποφάσισε νὰ τοῦ κἀμῶν ἕνα...ἠθοποιῶν.

Κάθησε λοιπὸν και τοῦ ἔκανε τὸν παρακάτω ὕμνον, «γιὰ νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου», και τὸν ἔστειλε στὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου κ. Ν. Λάσκαρον :

στριες στὸν Νέον Κόσμον, ἦταν δάκκαλος τοῦ κολυμβήματος και τῆς ἰππασίας, ἔγινε δὲ «ἀστέρας» τοῦ κληματογράφου γιὰ νὰ δῶσιν μὴ λύσι σ' ἕνα μυθιστορηματικὸν ἔρωτά του μετὰ μαθητῶν του, τὴν ὁποία εἶχε ἀπαγάγει κ' εἶχε καταφύγει μαζὺ τὸν Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ ὅμως τὸν ἐκκατέλειψε γρηγορὰ ἡ ἀνατημένη του και τότε ὁ Ρικκάρτο Κορτέξ, ἀπογοητευμένος, θέλησε νὰ «ἀνασφαιδέξῃ» τὴ ζωὴ του και ἄρχισε νὰ δουλεῖ ὡς κλημάσας στὰ διάφορα στούντιο... Τὴν συνέχεια τὴν μαρτεῖται κνεῖς ἐκόλα. Ὁ Κορτέξ δὲν ἄρχισε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ δημοφιλῆς γόητες τῆς ὀδῆσῆς.

Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ δὲν φαταζόταν ποτὲ ὅτι μποροῦσε νὰ γίνῃ «ἀστέρας», εἶπε ὁ Οὐάλλας Μπῆρου, Ἔστετε τί ἦταν πρῶν : Ἐμπρὲς σ' ἕνα ἵπποδρομῶν μετὰ μὴ εἰδικῆ δουλειά : Φρόντιζε γιὰ τὴν καθαριότητα τῶν ἑλαφάντων ! Μὴ μὲρα τὸ ἵπποδρομῶν του πέρασε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Οὐάλλας Μπῆρου τότε τὸ πρῶτος και ζήτησε δουλειὰ στὰ στούντιο. Μὰ ἂν δὲν τύχαιε νὰ πέρασῃ τὸ ἵπποδρομῶν ἀπὸ τὴν πόλιν, τοῦ κληματογράφου, ὁ Οὐάλλας Μπῆρου εἶνε θεθάσιος ὅτι δὲν θὰ πῆγαινε ποτὲ μισθὸς του ἐκεῖ πέρα.

Ἡ θεὰ Τύχη λοιπὸν, εἶνε ἡ πολιοῦχος τοῦ Χόλλυγουντ. ANTPE MOWE

Γιὰ θεὰ ξανθομαλλοῦσα, τὸ κεφάλι τῆς ἄς γέρνει, γιὰ τὴ θάλασσά τῆ Μούσα, νὰ σφριγοῦν ἀπὸ χυμο, πάντα δόξα και τιμὴ, Κι' ἄλλους πάντ' ἀδελφωμέκι' ἄς μὴ βγάξει και ψωμί. (νους, Τόσους δούκες και βαρῶνους, σάν και πρῶτα νὰ μᾶς φέρνῃ στὴ σκηνὴ μᾶς φανερῶναι κ' αὐτοκράτορες μεθ' ὅνους Ἄδελφότης, μόνος πλοῦτος... και με στέμμι' ἀπὸ...χαρτόνι. Ζήτ' ὁ Σύλλογός μας τοῦτος, Στῆς σκηνῆς τοὺς παλαμῶν πάντ' ἀθάνατος νὰ ζῆ, (χρῶς με τὸν πρόεδρον μαζῶ.

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, μὴ εἶχε τὸν...ἠθοποιῶν, τὸν ἔστειλε μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ κ' αὐτὸς στὸν συνθέτην Σακελλαρίδην, γιὰ νὰ τὸν τοῖσῃ «καὶ νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου». Τὶ ἀπέγινε ὁ ὕμνος αὐτός, δὲν γνωρίζομεν. Ἄς λάβῃ τὴν καλῶσιν ὁ φίλος κ. Ν. Λάσκαρης νὰ μᾶς τὸ γνωσίῃ.

Γιὰ τὸν μακαρίτη θεοφιλοσοφον Ἀπόστολον Μακρῶν διηγοῦνται τὸ ἔξης ἀνεκδοτό :

Μία φορὰ ἔπιξε νὰ πέσουν ἀρκετὰ χροῖματα στὰ χέρια του. Γαζέιδερε στὴν Ἐπιάνθησιν, μετὰ τοὺς καταστρεπτικῶς σεισμοῦς τῆς Ζακύνθου, και εἶχε νὰ εἰστροχῆ χιλίες δραχμῆς ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ἀντιτύπων κάποιου συγγραμμάτου του. Ἀπὸ πενακοσμίαν στὰ χέρια του ἦσαν μὴ περιοριστὰ διόλεθησιν γιὰ τὸν Μακρῶν.

Μὴ και διὰ, λοιπὸν, πῆγαινε στὴν καταστραμμένη Ζακύνθη, χαλαῖς και τὰ διὰ πενακοσμίαν, τὰ κἀνε ἐκπολεπτικῶν και καλεῖ στὸ ἑνοδοχεῖο του ὄλους τοὺς, παθόντας ἀπὸ τοὺς σεισμοῦς. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ παθόντας, ἄρχισε νὰ τοὺς μοιράξῃ τὰ χροῖματα : —Νὰ και σὺ, ἀδελφέ μου, νὰ και σὺ... νὰ και σὺ !..

Κ' ἔλεγε και ἐπανελάμβανε σ' ὄλους αὐτοὺς : —Ἄς ἔλθουν ὄσα ἔχουν ἀνάγκη. Ἐλάτε, ἀδελφοί μου !..

Ἀλλὰ ὅταν πῆγαν ὄσοι ὄσαν ἀνάγκη, τὸ κατασκευαστικὸν εἶχαν ὄσθη και ὁ μακαρίτης ὁ Μακρῶν δὲν εἶχε οὔτε τὰ ἔξοδά του γιὰ νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ζακύνθη

Ὅταν στὴ ναυαρχία τοῦ 1912 ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἐτάσκει τὸν Τουρκικὸν, καταστῆσας ἀγρηγρὴ τὴν ναυαρχίδα τῶν Τούρκων «Βαρθαρόσσαν», ὁ κατασκευαστικὸς ἐπιχειρηματικὸς στὴν Ἀθήνα κ. Πρωτογενεῖς ἔκανε τὴν πρὸ ἔξυνην και τὴν πρὸ ἐπίκαιρον ὁμιλίαν τῶν εἰδῶν τῆς παραγωγῆς του.

Ἐδημοσίευσεν σ' ὄλες τῆς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν τὸν «Βαρθαρόσσαν», τὴν Τουρκικὴν διηγητῆ ναυαρχίδα, τοῖσιν ἔμνην και δεμένην μετὰ κἀντιπῶδου του !..

Μία φορὰ, εἶνε τῶρα χροῖμα ἀρκετὰ, ἡ ἠθοποιὸς κ. Παρασκευοπούλου, κατ' ἀπομίμησιν τῆς Σάρας Μενῶν, ἔπιξε και αὐτὴ στὴν Ἀθήνα τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, ὑποφύσισα μάλιστα τὸν Ἀλέξανδρον. Ὁς Ἀλέξος ὅμως παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ μετὰ μὴ γαλῆν καὶ γενεῖα ξανθὴ και μαζῶ.

Αὐτὸ ἔξενος τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν τὰ σχολία και τὸ κωμικοποιοῦν. Ρῶθισαν λοιπὸν και τὸν κ. Πῶτ σχετικῶς : —Πῶς σοὺ φάνηκε ἡ Παρασκευοπούλου ὡς Ἀλέξος ; —Ἄς τὴν, νὰ πῶν νὰ...κουρεύεται ! ἀπάντησε ὁ κ. Πῶτ. —Στέκει ὅμως ὄσον παλιῶναι στὴ σκηνῆ. —Μάλιστα... Γενεῖοτάτων !

Τὴν ἔμφανισα : αὐτὴν τῆς γενεῖοφόρον Παρασκευοπούλου ἔσταιτῆς και ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος, παραποῖσας δύο στίχους τοῦ Ἀλέξου :

Ξανθοπῶγον αἰξὶ μυκῆται, και ὀρχεῖται και δρυφάται !..

Κατὰ τὴν ἀντιγὴ αὐτῆ παρατάσις ἡ Παρασκευοπούλου ἔπαιξε και αὐτὸ ἄλλο. Τὴν ἠθοποιῶν ποῦ ἔπαιξε τὴν Ὀρμήν, τὴν ἐδασοῖνε, ἀναγγέλλουσα κομῶναι στὰ διὰ τ' ἰστορία τῆς, διαζῶς : —Ὀρ...ἠμία !.. Καὶ ἡ Ὀρμήν, χροῖμας τέλος τὴν ἰστοιῆν τῆς, τῆς φώναξε : —Ὀρ... Εὐαγγελία, δὲν ἰσφίρῃσαι !..